

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3054/2021
08.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Димитар Иванов, адвокат из ..., против туженог ДП „Хеба“ Бујановац, чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1899/21 од 18.05.2021. године, у седници одржаној 08.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1899/21 од 18.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 128/18 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење туженог број .. ОТ/2015 од 14.05.2015. године, којим је тужиоцу отказан анекс уговора о раду број .. од 07.11.2012. године, због престанка потребе за радом запосленог, као послодавца, због технолошких и организационих промена код послодавца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу због повреде поступка за престанак радног односа на име накнаде штете исплати износ од шест зарада запосленог у укупном износу од 206.915,58 динара са законском затезном каматом од дана подношења захтева до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 219.876,00 динара.

Допунском пресудом П1 128/18 од 19.12.2019. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1899/21 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијена жалба тужиоца као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца, којим је тражио да суд обавеже туженог да му због повреде поступка за престанак радног

односа на име накнаде штете исплати износ од шест зарада запосленог у укупном износу од 206.915,58 динара, са законском затезном каматом, почев од подношења захтева 03.05.2017. године и одбијен као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 219.876,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени није дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду и анекса уговора о раду број .. од 07.11.2012. године, на пословима ... . Тужени је 03.04.2015. године донео одлуку о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места, којом је одлучено да се за нека радна места смањи број извршилаца, док је део радних места укинут. Након тога, директор туженог је 06.04.2015. године донео одлуку којом је свим руководиоцима организационих јединица наложио да у року од недељу дана изврше анализу и оцену рада сваког запосленог у последњој години рада. Истог дана донето је и Упутство са критеријумима за оцену резултата рада запослених, а надлежна служба туженог је израдила образац за оцењивање запослених. Дана 15.04.2015. године тужени је усвојио предлог Програма за решавање вишка запослених и исти је доставио на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикалним организацијама код туженог. Након добијања њихових изјашњења, тужени је 08.05.2015. године донео Програм решавања вишка запослених, којим је, поред осталог, предвидео критеријуме за утврђивање вишка запослених. Као примарни критеријум тужени је предвидео оцењивање запослених, као први допунски критеријум имовно стање запослених, док је као други допунски критеријум био предвиђен социјални статус запослених. Мерила и критеријуми за оцењивање запослених из овог Програма су потпуно истоветни са мерилима и критеријумима садржаним у претходно донетом Упутству директора туженог. Тужени је спровео поступак оцењивања рада запослених и сачинио листу запослених који представљају вишак. Отказни поступак је окончан оспореним решењима туженог којима је тужиоцу отказао последњи закључени анекс уговора о раду. Решењем туженог тужиоцу је престао радни однос због престанка потребе за

његовим радом као последица технолошких и организационих промена код послодавца, сходно члану 179. став 5. тачка 1) Закона о раду, закључно са датумом наведеним у оспореном решењу. Из образложења оспореног решења произлази да је као разлог престанка радног односа за тужиоца наведено да је тужилац као један од извршилаца на пословима ... остварио 225 бодова, а други извршилац на истим пословима је остварио 257 бодова, те је утврдио да је тужилац технолошки вишак. С обзиром да тужени није имао упражњена одговарајућа радна места на којима би тужиоца распоредио и није имао могућности за преквалификацију и доквалификацију, то је оспореним решењем тужиоцу по основу технолошког вишка отказао последњи анекс уговора о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о престанку радног односа неоснован, а да је основан захтев тужиоца за накнаду штете у висини шест зарада.

Другостепени суд је делимично прихватио становиште првостепеног суда налазећи да је тужени спровео поступак за утврђивање технолошког вишка запослених у складу са одредбама закона и актима којима је прописана процедура утврђивања технолошког вишка запослених, али да је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је нашао да су испуњени услови за накнаду штете у смислу члана 191. став 7. Закона о раду и када је тужиоцу досудио износ од 206.915,58 динара у висини шест зарада које је тужилац остварио пре престанка радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке и преиначио првостепену одлуку о потраживању накнаде штете уместо враћања на рад, одлучујући као у ставу другом изреке, због чега су неосновани наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Наиме, тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом, применом члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 13/17), којим је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају, код туженог је изменом Правилника о организацији и систематизацији радних места смањен број извршилаца на радном месту на које је тужилац био распоређен анексом уговора о раду од 07.11.2012. године. На основу Програма решавања вишка запослених у коме су били предвиђени критеријуми за утврђивање запослених који ће бити проглашени технолошким вишком, извршено је бодовање запослених и сачињена листа запослених који представљају вишак а међу којима је био и тужилац.

По налажењу Врховног касационог суда, приликом доношења решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, односно последњи закључени анекс уговора о раду, као технолошким вишком, отказни поступак је спроведен у свему у складу са законом.

Стога, у конкретном случају, постоји отказни разлог прописан одредбом члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду, а како је тужени спровео прописани поступак за престанак радног односа, другостепени суд је правилно одбио као неоснован захтев тужиоца да му тужени на име накнаде штете исплати износ од 206.915,58 динара у висини шест зарада сагласно члану 191. став 7. истог закона.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић